

— И азъ тѣй мыслижъ, отговори госпожата съ сукал, новѣйшата школа има сила и енергія поголъма.

Между туй вонтельтъ отъ Херкуланумъ идеше къмъ госпожитѣ на подскокъ като на хоро.

— Азъ ставамъ пріатель на мира когато срѣшишъ такъвизи прескрасны лица.

— Е! вый геронтѣ вѣчно сте ласкатели, побърза да отговори Фулвія смирениомъдренню, като зе за свои смѣтка прिवѣтствието на вонтеля.

— Обиждашъ ма, тако ми тѣзи гривна, която съ рѣцѣтъ си ми подарил самъ си императора, и като са кълнеше показваше обвѣтия на врата си златъ зеиджирѣ, който у гражданскыѣ чиновницы высеше чакъ до гърдытъ. Азъ съмъ искренень какъто трѣба да е сѣкій воишъ.

— Че какъ наиѣрвате помпейскыѣ госпожи? попыта го Юлія.

— Прекрасны, тако ми Венера! прекрасны! Исповѣдамъ че благоволеніето имъ къмъ мене принуди ма да отдамъ двойно достоинство на хубоститѣ имъ.

— Обычамы ный васъ военныѣ, рече супругата на Панса.

— Разумѣвамъ го, и тягостно е, тако ми Херкулеса, да има челоуѣкъ въ тѣзи мѣста знаменитость. Въ Херкуланумъ хората са качахъ по стрѣхата на къщата ми за да виджѣтъ лицето ми; и отъ най напредъ е пріатно удивленіето на тѣзи добродушны хорница, но послѣ етава тягостно.

— Нанстина, нанстина, Весіе! извика поетѣтъ, който тогасъ за първо пристѣпи при събесѣдницыѣ, познавамъ го по мой опытъ.

— *По твой опытъ!* извика гордытъ вонтель, като изгледа презрително отъ главата до краката посталыя този критикъ. Въ кой легионъ си ты служилъ?

— Можешъ да видишъ трофентѣ ми въ самыя пазаръ на Помпея, отговори поетѣтъ като мигаше съ очи къмъ госпожыѣ. Азъ по-растохъ за едно съ великія гражданинъ на Мантуя.

— Азъ непознавамъ никой началникъ отъ Мантуя, отговори важно вонтельтъ; въ кои сраженія си участвовалъ?

— Въ тѣзи на Еликонъ.

— Не съмъ чувалъ никого за сраженія станжли на такъвизи мѣсто.

— Той ся шегува само, рече засмѣно Юлія.

— Шегува са! тако ми марса! че такъвизи ли съмъ азъ челоуѣкъ да търпѣж да си играе пѣкой съ мене?

— Да, господине, и самъ Марсъ обмыкнѣ майката на игрытъ, ре-